

kultur

pensum

Hver uke utfordrer Universitas en student og en vitenskapelig ansatt til å gi tre anbefalinger om hva de mener bør være obligatorisk pensum for alle.

Iselin Flaten, leder av studentutvalget ved Det teologiske fakultet

Mat: *Ostekake på Café Cathedral* (rett over gata for Arkaden på Karl Johan). Jeg ville levd på bare kake hvis jeg kunne og denne er knallgod i tillegg til at stykkene er gigantiske.

Film: *Der Baader Meinhof Komplex*. Denne filmen har fått litt blanda kritikker, men jeg bet rett på, jeg. Det er klippet inn gamle nyhetsendinger og annet materiale som gjør historien om den venstreekstremistiske (terror)-gruppingen RAF i Vest-Tyskland på 70- og 80-tallet troverdig og virkelighetsnær.

Arkitektur: *Casa Poli*. Dette kubeformede bygget finner du på Coliumo, en halvøy i Chile. Den utradisjonelle byggestilen i kombinasjon med landskapet rundt gjør dette til et de vakreste byggene jeg noensinne har sett. Her er det kvalitet, estetikk og funksjonalitet i skjønn forening. To kunstnerpar deler på dette huset som i tillegg til å være bolig, fungerer som atelier og galleri.

Risto Holopainen, stipendiat i musikkvitenskap ved UiO

Musikk: *Morton Subotnick: Silver Apples of the Moon, Wild Bull och Touch*. Disse tre verkene fra slutten av 1960-årene er elektroakustiske klassikere som på grunn av sin detaljrikdom, tåler å bli hørt mange ganger.

Skuespill: *Alfred Jarry: Ubu Roi*. Ikke bare er han utrivelig, far Ubu, men har er også feig. Jarry er obligatorisk lesning for alle patafysikere (filosofien som studerer det som er hinsides metafysikken, journ. anm.)

Noter: *J. S. Bach: Das Wohltemperierte Klavier*. Nå snakker jeg om notene, ikke innspillingen. Stykket er utmerket som gjør-det-selv-musikk om man kan spille et klaverinstrument.

Identitet må være noe flytende, som defineres her og nå, mener Veronica Salinas. Monologen «Ident og Itet» omhandler hennes egen kulturelle reise.

TEATER: – Familien min er halvt indiansk og halvt spansk. I Buenos Aires var det ikke populært å være indianer, og vi ble kalt «svarte hoder». På besøk hos min indianske bestemor i jungelen, gjorde barna narr av oss, fordi vi var fra byen, og fordi vi brukte sko. Da jeg kom til Norge, falt jeg tilbake til fremmedfølelsen jeg hadde den gang, forteller Veronica Salinas, skuespiller og tekstforfatter.

Til vanlig studerer hun spansk og portugisisk litteratur ved Universitetet i Oslo (UiO). Nå er hun snart premiereklar med monologen «Ident og Itet», som hun selv har skrevet, og framfører.

Monologen omhandler reisen som har formet hennes egen identitet.

– Jeg bodde i Argentina i 25 år, og har bodd i Norge i seks år. Hvem er jeg da? spør Salinas fra scenen.

Hun påpeker at denne problematikken ikke begrenser seg til nye landsmenn.

– En nordlending som flytter til Oslo og blir boende der, er ikke lenger nordlending. Hans identitet er også knyttet til Oslo, sier hun.

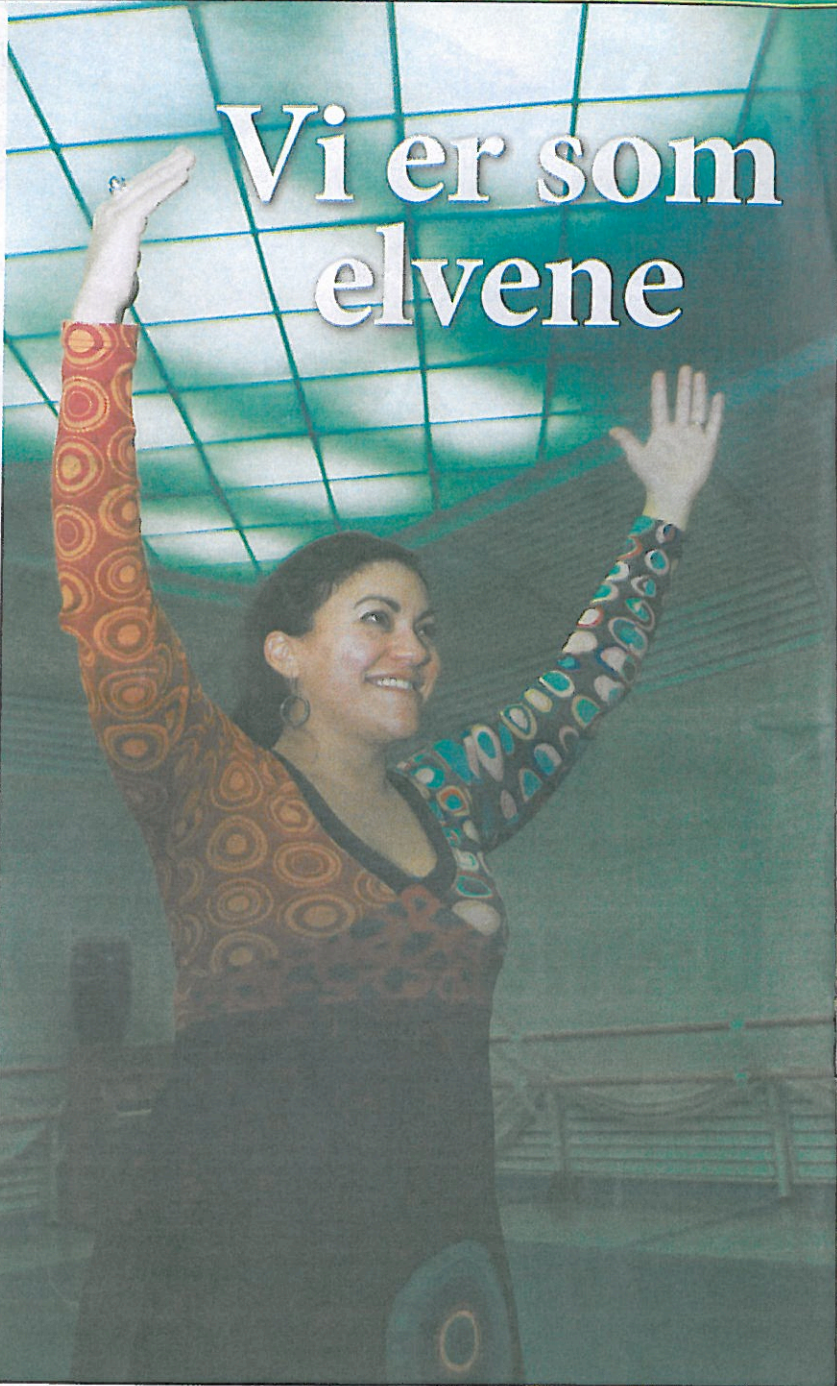
Rutinert skuespiller

Under framføringen må Salinas ta avstand til teksten, men hun føler likevel at det ligger en spesiell glede i å ha skrevet monologen selv.

Jeg er utdannet skuespiller ved Teaterhøgskolen i Buenos Aires, og jobbet med teater i fem år i Argentina. Det var vanskelig å legge fra meg teateret da jeg kom til Norge. Mens jeg jobbet i barnehage, skrev jeg historier til barna, om kuer som gikk på ski og hester som danset på line, sier hun.

Salinas fryktet at rolletilbudene skulle utebli i Norge, på grunn av språkproblemer. Nå har hun imidlertid medvirket i flere teateroppsetninger, og blir også å se i Barne-tv-serien «Et hemmelig rom», som sendes på NRK i desember. Likevel opplever hun at enkelte kulturelle referanser går henne hus forbi.

– Jeg har ikke vokst opp i Norge, jeg har ikke sett samme Barne-tv som dere, og jeg har ikke spist grøt siden jeg var liten. Av og til kan noen venner nevne en norsk komiker, og alle ler gjenkjennende, mens jeg ikke tør spørre hvem de snakker om. På den annen side har jeg nå også opplevd lignende situasjoner i Buenos Aires, fordi jeg ikke har vært der på seks år, forteller hun.

Vi er som elvene

HVA ER IDENTITET? Veronica Salinas stiller spørsmålet i sin egenskrevne monolog og oppsetning «Ident og Itet».

Jeg og de andre

Salinas interesserer seg for den menneskelige identitetens omskiftelighet. Vår identitet er aldri fastsatt, men i konstant endring gjennom hele livet. I monologen skriver hun at *Jeg tenkte at identitet må være noe flytende, som defineres her og nå. Vi kan ikke være noe for alltid, vi er som elvene som renner og renner.*

Ikke alle er like bevisst på dette i møte med utlendinger. – Noen går automatisk ut fra at jeg er au pair eller vaskehjelp, når vi møtes. Jeg er jo utlending, jeg

kan ikke være annet enn det, sier Salinas.

I noen tilfeller kan imidlertid også fremmedfiendtligheten vise seg å være innbilt.

– Det er ikke alltid andre oppfatter oss slik vi tror de gjør. En gang så jeg litt for lenge på en kvinne fordi jeg syntes hun var så vakker. Da begynte hun å rette på klærne sine, og så usikker ut. Jeg gikk bort til henne og forklarte at jeg bare så på henne fordi hun var så vakker. Hun ble både glad og lettet.

Christine Skogen Nyhagen
Anders Aa. Hagen (foto)

«Ident og Itet»:

- I anledning Mangfoldsåret ble det utlyst en konkurranse for å få fram ny dramatik fra forfattere med en annen bakgrunn enn den etnisk norske.
- Juryen ble forelagt rundt 40 manuskripter, men kun tre prosjekter ble valgt ut.
- «Ident og Itet» av Veronica Salinas, «Zippo» av Faisal Osman, og «Windhoek» av Linda Gathu.
- Fredag 7. november vises de tre nye stemmene i Riksteatrets Lille sal i Nydalen.